

Astrilds rätta uphof och wärckan uptächt då den ärewyrdige och höglärde her...

Mathesius, Henrich

1700-1829 81 Cbza 1700 Gezelius/Lietzen

National Library
of Sweden

Astrilds

17.

Rätta Vphof och Wårckan
uptåcht

Den ärewyrdige och Höglårde Herren

M. J O H A N N E S
G E Z E L I U S,

Wålmeriterad Probst och Kyrckioherde
öfwer Jacob Stadz och Pedersöre
församlingar/

Med

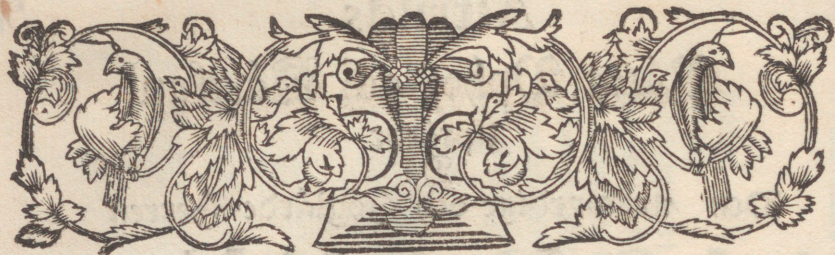
Den Adle och förnåme Fru Proubstinnan

A N N A M A R I A

Lietzen/

I Bivistan af Högdte och förnåme folck/ trådde
uti ett Christeligt ächtenskap i A B O Stad
den 22 Februarii Åhr 1700.

Man haer i den mening varit/
I Herr Brudgum/ föga lust/
Kunnat denna tid chrfarit/
Wid den norske östre kust.

Winterkidlden ju tilreder
Nu för tiden där en Rätt/
Som förkylar blod och leder/
Måhlet och försummar slätt.

Vi må nu dhe orter bölja
Så aldels sin förra art
Som med Snö och Slagg plå bölja
Allt hwad der kan finnas bart.

Och fast I bland oss här neder
Sinna tänkt ett mildar strek/
Eror Jag knapt här hafwa Eder
Mött näen bättre wäderlek.

Hwad är derför måan I tiden/
Som Chrt lif så wärmer opp/
Denna kulne winter tiden?
Som månd kyla mod och kropp.

Äi mån eller nu fädt röra
Phæton sin faders töm/
Och slijt wärckan kunnat göra/
Mäd afwägad wäg i dröm?

Naj, wår Phæbus själfwer körer/
Haer och från dhe Morer gådt/
Han sin wagn med eld kringsörer/
Fast han än till oss äj nådt.

Phæbus snäll wäl lärer hinna
Snart en gång sin krets omkring
Och sin himla Wägar finna
Öförtöfwat i sin ring.

Och då sen å nyo börja
Friska op alt i sin saft/
Som man med bedag får spörja
Skie alt med des stråie kra:t

Mån hwad tänker man / utsläckes
Astrilds flam af tidzens is/
Eller och af Solen wäckes?
Som wäl stillar Norden blis.

Nåj, dåsk art och underkynne
Åj så slätt förtydas bör/
Man dås macht och stälta lymne
Då för sol til måna gör.

Om man ån till Peru fore/
Ja/ till nordens Spissbårg kall/
Och der tingu weckor wore
Uthan sol i mörkan dal.

Han doch aldrig öwergifwer
Dår sin krafft och wärma blid/
Uthan altid lika blifwer/
Stifftar sänia/ lust och frid.

Han framallstras åj sålunda/
Som förr heden hierna drömdt.
Den der allting har utgrunda/
Som dås snöda lusta dömdt.

Aldrig bör en Martis skötia
Mer ha namn af Astrilds Mo
Mindre wi för hynne rötia/
Efter hednas dårhet stor.

Ty af dygd är han uprunnen/
Och dår dygd och fromhet bor/
Skier att han blir städze funnen/
Fåster/ rotar sig och gror.

Tils han dår en låga tånder
Som åj sehn kan släckias ut
Medelst några mänskio händer/
Förn: dån kommit till sit slut.

Så har och det liufwa trecke/
Uff hwars annars dygd J fådt
Eder två med kärleks smycke
Samman fåst till mycket godt

Leff dårför måd åwigt nöje
O du liufwa dygde Par/
Till dig himlens nåd sig böje/
Tils du upfylt Nestors dar!!!

HENRICH MATHESIUS.

8.
Om min hand lärdt skalder skrifwa/
Och näen sinrik vers kund drifwa/
Jag den wiss till Hymens låf/
Framte wille/ som så härligt/
Winter/ Sommar/ tider all/
Wärmer hela Norden kall/
At där all ting lefwer kärligt.

Män som jag nu siälff måst röna/
At Apollo welat söna
Mig så stor fullkomlighet/
Skall jag doch däs låford röja/
Då jag dässe Sata tun
Hymens låga upwärmt nu
Med siik önskan menar nöja.

Sälle Par/ hos Ehr förmere/
Sig all lust till åren flere/
än som linden löfwen bär/
Och när Jorden gjort Ehr nöje/
Nöje Ehr Elylers lund/
Önskar jag aff hiertans grund/
Med ett ewigt himla löje!!!

Anders Mathesius,
Anderson.